

PAROCHIEBLAD H. ANDREAS

APRIL - MEI 2021

Bevrijdingsdag 5 mei

Het is een sport om met gestrekte vinger
te wijzen naar de goeden en de kwaden.
Ik houd het liever bij de binnendringer
die in mij zelf verlangt naar euvelheden.
Twee zielen huizen in ons en ze heten
ons meestal-kwade en soms-betere ik.
Ik hoor ze altijd. In mij woedt hun vete.
Straks klopt de demon weer. Vrees ik zijn tik?
De vrede om ons is maar schijn van vrede.
Ons eerste ik voert oorlog met ons tweede,
ik word zó weer de ander die ik ben.
Zolang ik mijn gehate ik maar kén
en in de gaten houd ben ik niet bang.
Elk uur van lauwheid is een uur te lang.
Gerrit Komrij

Stichting Taiama-Andreas

In Sierra Leone werd ook door YAN op 8 maart de Internationale Vrouwendag gevierd. De jongeren van YAN vierden dit in Semamaya met als thema: vrouwen in leidinggevende posities; echt een activiteit die in de naam en doelstelling van 'YAN' genoemd staat: de A van Advocacy.

Vroeger had de Limba-stam in Semamaya een groep van wijze vrouwen, de Basaraka, die dicht bij de chieft van het dorp stonden en hem advies gaven en bijstonden bij de Kantha-rituelen, rituelen om chieft te worden. Ook voor de kolonisatie waren er al krachtige vrouwen in leidinggevende posities. Nu is het nodig dat de positie van deze vrouwen opnieuw verbeterd.

Het programma: er wordt samen gekookt, er zijn toespraken van de chieft en mama queen, de hoofdvrouw. Heel indrukwekkend is het relaas van een jonge vrouw met een kind op haar rug, die vertelt dat zij niet de kans heeft gehad om verder te leren en die met enige jaloezie toekijkt hoe de YAN-meisjes elke zondagavond naar Kabala trekken om daar van maandag tot vrijdag naar de middelbare school te gaan. Dit alles is te lezen op de website www.taiama-andreas.org met veel foto's die een goede indruk geven van deze dag.

Door een donatie van het Mia Keulaerds Fonds kon YAN eindelijk een nieuwe generator kopen, nadat de vorige gestolen was. Nu kan men in het YAN-gebouwtje weer computerles geven en andere activiteiten ondernemen waarvoor stroom nodig is. Mia Keulaerds Fonds, heel erg bedankt!

De meisjesgroep van Semamaya heeft aangegeven dat ze graag naailes willen krijgen om daarna naaiwerk te kunnen verkopen. Daarmee kunnen ze dan bijvoorbeeld voedsel en kleding kopen voor hun wekelijks verblijf in Kabala. Een weg naar zelfredzaamheid. Marie-José overlegt dit nu met hen; we houden u op de hoogte.

In de viering van 28 februari gaven we naast informatie over het reilen zeilen van ons project ook informatie over de mogelijkheid om maandelijks een bedrag over te maken om kinderen naar school te kunnen laten gaan: 5 euro voor een leerling van basisschool of middelbare school, 10 euro voor een jongere die naar het beroepsonderwijs gaat. Als u dat een jaar lang doet is dat ongeveer dekkend voor de studie van een kind/jongere voor een jaar. We hebben het u gemakkelijk gemaakt: door op de groene knop 'doneren' rechts op de website te drukken gaat het vanzelf.

We zijn heel dankbaar dat er al twaalf mensen aangaven mee te doen: voor deze kinderen en ons heel belangrijk omdat daarmee de continuïteit van de studie voor deze meisjes en jongens beter gewaarborgd is.

Al met al gaat ondanks corona heel veel door in Kabala. Het nieuwe bestuur van YAN begint geleidelijk aan te functioneren. Dat is verre van vanzelfsprekend: zaken als plannen, programma maken, boekhouden van inkomsten en uitgaven zodat kosten inzichtelijk zijn, zijn voor deze jongeren nog ver van hun bed. Ze worden daarmee nog geholpen door de eerste voorzitter, Sajor Jalloh.

Wij proberen ook steeds aan hen door te geven dat Taiama-Andreas dit vooral doet vanuit deze parochiegemeenschap en dat onze contacten dus ook de band tussen hen en u zijn.

Gard Verstegen
penningmeester Stichting Taiama-Andreas

Dagtoppers	
MA	Saucijzen 3+1 Gratis
DI	Poulet 25% korting
WO	Gehakt 25% korting
DO	KogelBiefstuk 3+1 Gratis
VR	Schnitzels 3+1 Gratis
ZA	Kipfilet 3+1 Gratis

Expositie schildersduo

Andreaskerk 30 april - 24 juni

Loedy Leufkens en Suzanne van Dinther hebben jaren in de zorg gewerkt. Met hun pensioen in zicht zijn zij enkele jaren geleden op zoek gegaan naar een zinnige invulling van hun tijd.

Schilderen leek hen wel een uitdaging. Ze bezochten diverse exposities, volgden lessen, kwamen in gesprek met kunstenaars en verdiepten zich in de kunst als zodanig. Inmiddels durven ze hun werken aan een breder publiek te tonen. Ze zijn erg blij dat ze in onze kerk mogen exposeren.

Geniet van de werken. Zij geven graag een persoonlijke toelichting. Loedy is bereikbaar onder 06 23982382 Suzanne is bereikbaar onder 06 12651030.

Amazonegroep doet voorstellen voor regeerprogramma

De verkiezingen van 17 maart en de vorming van een nieuwe regering waren voor de Amazonewerkgroep aanleiding om aandacht te vragen van de Nederlandse politiek. Dus schreef de groep een brief naar de fractievoorzitters van de partijen in de Tweede Kamer met voorstellen voor een regeerprogramma. Hopelijk kan de brief helpen om milieu en mensenrechten een plaats te geven aan de formatietafel. Meer informatie en de volledige brief zijn te vinden op de website van de Andreasparchie (www.sintandreas.nl).

Nieuwsbrief Missionair Overleg Parkstad

Het Missionair Overleg Parkstad geeft sinds kort een digitale nieuwsbrief uit. De editie april-mei 2021 is te vinden op hun website (www.missionairoverleg-parkstad.nl). Wie de nieuwsbrief iedere twee maanden wil ontvangen kan een mail sturen naar Ans Houben (ajhouben@hetnet.nl) of Guus Prevoo (guus.prevoo@home.nl).

Geslaagd klimaatalarm Heerlen

In meer dan 40 steden in Nederland is op zondag 14 maart het klimaatalarm gehouden. De nieuwgevormde Klimaatcoalitie Parkstad nam de organisatie in Heerlen op zich. Er waren 170 demonstranten op het Van Grunsvenplein aanwezig en 125 deelnemers uit Parkstad luidden digitaal het klimaatalarm. Wat een lokaal talent hebben we gezien! Inspirerende sprekers, de meesten niet ouder dan 25, wisten de aanwezigen te raken met woorden recht uit het hart. Wat niet gezegd werd in een speech, werd uitgedrukt in een gedicht of met live muziek. Het waren gemotiveerde demonstranten die met hun aanwezigheid hun zorgen uitten voor het behoud van een leefbare aarde.

In gesprek met Ahser

Ik ben op bezoek bij Ahser, een vluchteling uit Pakistan, 32 jaar oud. Hij heeft een half jaar in het azc in Heerlen gewoond en kwam toen elke week naar de taallessen in de kerk. Een maand geleden is hij overgeplaatst naar het azc in Ter Apel, daarna in Budel en nu zit hij in Gilze-Rijen. Hij vroeg of ik hem een keer wilde opzoeken. Dat heb ik gedaan, en omdat vanwege corona geen bezoek naar binnen mag in het azc, zitten we in de motregen buiten op een bankje. In Heerlen ging het niet goed met Ahser. Hij was onder doktersbehandeling en had ook psychologische hulp. Ahser spreekt een aardig mondje Engels en ik vraag hem hoe het nu gaat.

"Ik was graag in Heerlen. De mensen van het COA in Heerlen waren aardig voor me en ook de dokters en psychologen hebben me goed geholpen. Dat was fijn. Hier in Gilze-Rijen was ik in het begin erg ongelukkig. Ik woonde samen met een aantal Pakistaanse jongens die niks deden dan hasjiesj roken. Ik kon er niet tegen, ik ben astmatisch; maar nu heb ik gelukkig een andere kamer gekregen van het COA. Het azc hier is heel groot. Daar kan ik niet goed tegen. Het is ook ver weg van Gilze; het is lastig boodschappen doen. Ik heb geen fiets.

Veel contact met bewoners heb ik niet, ik blijf liefst op mezelf, mensen zijn te druk voor me. Ik ga elke dag een beetje wandelen in het bos. Ik

lijd onder slapeloosheid. Van de dokter krijg ik medicijnen die ik moet slikken, en ik praat ook elke week met een psycholoog. Dat helpt me wel.

Sinds deze week gaat het beter. Ik heb in Pakistan altijd veel gezongen en muziek gemaakt. Ik speelde veel op het harmonium. En deze week hoorde ik muziek in een gebouwtje op het terrein, en ik ben naar binnengegaan en heb meegedaan. Nu maak ik muziek met een groepje mensen; dat doet me goed. En ik mocht een nieuwe aanvraag indienen voor asiel; dat geeft me energie. Ik heb weer wat om op te hopen."

Ik vraag Ahser verbaasd of ze in Pakistan harmoniums hebben. "Jazeker", zegt hij, en hij begint te vertellen over zijn leven in Pakistan. "Ik kom uit Peshawar, een stad in het noordwesten van Pakistan, in het grensgebied met Afghanistan. Ik heb twee broers en twee zussen. Met mijn ouders en de kleinkinderen samen zijn we met elf. Een broer woont nog bij mijn vader en moeder. Een hechte familie, we kwamen vroeger heel veel samen. We waren niet arm, mijn vader had een garage, en ik heb veel meegewerkt in de zaak. Daarom weet ik veel van auto's. We zijn christenen, een minderheid in Pakistan. Ik ging veel naar de kerk. Daar heb ik muziek leren maken. Vooral op het harmonium. En zingen. Er wordt veel gezongen in onze kerk. Mijn familie is muzikaal, mijn vader en oom speelden in een brassband, ze traden veel op bij bruiloften. Maar het is in Pakistan erg veranderd, helemaal in de provincie waar ik vandaan kom. Voor christenen is het gevaarlijk, net zoals voor hindoes en sikhs. Er zijn overal taliban die zomaar uit het niets opduiken, en je weet nooit wat ze gaan doen. Soms laten ze je met rust, soms niet. Mijn neef is in zijn auto door talibanstrijders gestopt en ontvoerd. Hij heeft het overleefd, zijn bijrijder niet. Dat was in 2013. In 2014 was er een terroristische aanslag in een school in Peshawar, met meer dan 150 doden. Mijn nichtje, die op het punt van bevallen stond, is daarbij omgekomen, maar haar baby leeft. Ik zat zelf op een christelijke school. Maar die was te duur voor mijn ouders. Daarom moest ik naar een 'regeringsschool', en die was islamitisch. Ik werd er slecht behandeld en daarom ben ik met school gestopt. Mijn familie kan niet meer bij elkaar komen zoals vroeger, dat is te gevaarlijk. Mijn broers zijn verhuisd en leven nu ergens waar niemand hun achtergrond kent. Voor mijn vader en moeder is het nog moeilijker. Ze houden zich stil en gaan zo weinig mogelijk de deur uit. Ikzelf ben gevlucht. Twee keer zijn de taliban bij mijn ouders binnengevallen om te vragen waar ik was. De familie is uit elkaar gescheurd, bij elkaar ko-

men kan niet meer. Mijn vader is er ziek van geworden, hij rookt ook te veel hasjiesj. Ik bel om de andere dag met thuis. Ik denk de hele dag aan mijn familie, hoe moeilijk het voor ze is. Maar ik zeg niets over mijn zorgen en problemen hier. Ook niets over mijn vlucht naar Europa. Dat was een zware reis, eerst naar Iran, toen Turkije, de Balkan, Oostenrijk en vandaar naar Noord-Italië waar ik asiel heb aangevraagd en drie jaar heb geleefd in een asielzoekerscentrum. Toen mijn aanvraag werd afgewezen, ben ik naar Nederland gekomen. Mijn familie stuurde me af en toe wat geld om met de bus of de trein te reizen. Dat ging goed. De problemen ontstonden als je de grens over moest. Niet in Iran, daar ben ik netjes behandeld. Maar aan de Turkse grens ben ik drie keer opgepakt en mishandeld, die herinneringen spoken door mijn hoofd en daarom heb ik ook psychologische hulp."

Zou Ahser terug willen naar Pakistan als dat mogelijk zou zijn? Nee, hij mist zijn familie en denkt ook veel aan de kerk waar hij zo graag kwam. Maar de islam in Pakistan maakt het minderheden in het land zo moeilijk dat hij er niet meer leven wil. De armoede neemt ook toe, volgens hem door de islam die niet geïnteresseerd is in de ontwikkeling van het land maar alleen in de bestrijding van alles wat niet islamitisch is. Ook het leger speelt een kwalijke rol. Soldaten zijn nodig aan de grens met India en Afghanistan, maar ze zitten overal, ook waar het niet nodig is, en het leger slokt zoveel geld op dat er niets overblijft om de armoede te bestrijden. Veranderen zal de islam niet, denkt Ahser, en ook de rol van het leger zal wel blijven.

Over zijn toekomst denkt Ahser niet veel na. Hij wil per se in Nederland blijven. Hij vindt Nederlandse mensen aardig. Soms zijn ze wat terughoudend. Maar Ahser begrijpt dat heel goed; niet alle asielzoekers gedragen zich netjes. Mensen hebben soms slechte ervaringen met vluchtelingen, weet hij. Hij wil in geen geval het autovak in; dat doet hem te veel denken aan zijn leven in Peshawar. Misschien vrachtwagenchauffeur; op een truck door heel Europa rijden, dat lijkt hem wel wat. Maar hij is er niet echt mee bezig, hij heeft teveel herinneringen aan vroeger en teveel zorgen nu.

Drie en een half uur hebben we op bankjes gezeten, in het bos gewandeld en zijn samen het hele eind naar Gilze gelopen. Koud en nat geregend nemen we daar hartelijk afscheid. Ahser gaat terug naar het azc, ik neem de bus naar Rijen. Tijd om te piekeren. "Hoe gaat het met Ahser", vraag ik me af? Nee, niet goed.

Rob Pauls

COLOFON

Contact

Palestinastraat 326
6418 HP Heerlen
045 - 541 33 81
parochiesintandreas@home.nl
www.sintandreas.nl
facebook.com/andreasparochie

Gastvrouw aanwezig di. t/m vr.
van 10.00 tot 12.00 uur

Pastoraal team

Pastor Geert Bles:
045 - 571 40 78

Diaconaal werker Rob Pauls:
043 - 306 17 06
andreas.r.pauls@gmail.com

Pastoraal- en jongerenwerker
Marcel Mollink: 045 - 574 03 78

Parochiebestuur

Vicevoorzitter
Karin van Doormaal:
045 - 541 35 68

Rekeningnummers

NL21 ABNA 0577627325
NL17 INGB 0003269778

Stichting Taiama-Andreas

www.taiama-andreas.org

Redactie

Rob Pauls
Karin van Doormaal
Rens Trimp

De volgende editie van het parochieblad verschijnt in de week van 17 mei. Intenties en kopij voor 22 mei t/m 13 juni graag uiterlijk **3 mei** opgeven.

VIERINGEN

24 april t/m 16 mei

Voor de zondagvieringen moet u zich aanmelden. Kijk voor de actuele ontwikkelingen op onze site: www.sintandreas.nl.

Zaterdag 24 april

18.00 uur: woord- en communieviering

Zondag 25 april

10.30 uur: woord- en communieviering
Gebed voor Jacques Raumanns

Zaterdag 1 mei

18.00 uur: eucharistieviering
Gebed voor Herman Kunne en Eep Homminga

Zondag 2 mei

10.30 uur: eucharistieviering
Gebed voor Toni van Westrop

Vrijdag 7 mei

10.30 uur: eerstevrijdagviering

Zaterdag 8 mei

18.00 uur: woord- en communieviering

Zondag 9 mei

10.30 uur: woord- en communieviering

Woensdag 12 mei

19.00 uur: woord- en communieviering

Hemelvaartsdag donderdag 13 mei

10.30 uur: eucharistieviering

Zaterdag 15 mei

18.00 uur: woord- en communieviering

Zondag 16 mei

10.30 uur: woord- en communieviering
Gebed voor Sjra Raemaekers (vw. verjaardag) en voor zoon Jean-Paul

AGENDA

Iedere donderdag

10.30 - 11.30 uur: stilte-uur

30 april - 24 juni

Expositie schildersduo